

stor Porcellænsskaal fuld af gule Blomster mellem Hænderne.

Hun var klædt i en bekvem Morgenslobrok af bredstribet Stof, der omkring Livet var sammenholdt af en tyk Snor med lange Ender og Kvaster. Paa Hovedet sad en flad, lysegraa Filthat uden anden Pynt end et hvidt Slør, der hang hende ned ad Ryggen. Hun var som sædvanlig bleg, men op under hendes Hage kastede Blomsterne et rød-gult Skær, som var det en Skaal fuld af flammende Sollys, hun bar.

„Hvad er der sket?“ spurgte hun straks, forfærdet ved Synet af Faderens ophidsede Udseende, og standsede foran det svære Mahognibord i Midten af Stuen.

„Ja, det maa du nok spørge om! Jeg tror saa sandelig, at Verden er gaaet helt af Lave i denne Tid! Folk er som forheksede — komplet gale!“

„Men hvad er der da sket?“

„Aa — det er saamænd hverken mere eller mindre, end at vor Ven Hr. Hansted har gaaet hen og forlovet sig!“

Frøken Ragnhild satte hurtigt Skaalen fra sig paa Bordet, saa noget af Vandet spildtes over de fremlagte Pragtværker.

„Hvad siger du? ... Hr. Hansted!“